

PlaçaGran

Publicació
Granollerina

Núm. 20

Dissabte, 24 de març del 1979

Preu: 25 ptes.

La imaginació també juga

Sort n'hi ha que, de tant en tant, una mica d'imaginació ens treu de la monotonia dels cartells, els mitings, els globus i les cartes! I aquesta vegada ens ha vingut en forma de semàfor.

Doncs sí, el semàfor també és una arma propagandística, amb certs detalls un bon xic dictatorials, però que poden fer el seu impacte davant del públic esverat i pusil·lànime tan freqüent en la nostra escarmentada societat. Perquè el semàfor no admet gaires matisacions: o es passa, o no es passa, o hi ha perill de passar. i res més; no admet la possibilitat de volar o d'anar per sota terra, per exemple. Aquesta arma o objecte, que a les grans ciutats ens trobem a cada pas, té una didàctica tan simple i primària que pot ser molt adient a tots aquells que quarteregen la societat en bona, dolenta i menys dolenta. És la senyalització de dictadura, amb la variant —no tantes variants com els catorze de les travesses que els bons poden ser els dolents al cap d'una estona, i els dolents poden ser els bons al cap d'una estona més, però que

els perillosos, o no tan bons ni tan dolents, sempre són els mateixos.

En aquest marc de mentalització simplista, hem vist utilitzar el semàfor de la següent manera: el vermell «perill», el carbassa «no te fies» i el verd «seguridad» o «paso libre» o el que vulgueu.

Naturalment, tothom té ganes, quan s'hi troba, de poder travessar el carrer tranquil·lament trobant el semàfor verd. Vota, doncs, «seguridad». La gent que ha ideat aquesta propaganda, però, potser no ha fet gaires consideracions a l'entorn de la seva idea genial, perquè per poc que hagués considerat les coses hauria vist la doble cara del semàfor; mentre pels viatgers que van en automòbil és verd, pel senyor que va a peu és vermell, o a l'inrevés. Així, doncs, des del camp electoral, si el vianant vota vermell, l'automobilista votarà verd, i viceversa. I si hi ha algú que se li acudeixi votar carbassa? Possiblement serà també el que rebrà la carbassa electoral, ja que d'ell no se'n fien ni els uns ni els altres.

Sembla ser doncs que és una propaganda perillosa i molt primària, per això preferim anar, en cotxe o a peu, per llocs on no hi hagi aquesta mena de guàrdia urbana mecanitzada que, sense altre xiulet que el color, ens posa en fila com quan anàvem als instituts i havíem de formar al pati, vulgues o no. Si estimem la llibertat, no ens han d'agradar els semàfors. Si estimem l'ordre els hem d'acceptar com una servitud necessària, però no estimada. I com que hem de votar el que estimem, cal no votar semàfor, ni verd, ni vermell, ni carbassa.

La democràcia semaforica ens sembla una mica passada per aigua, o per l'electrònica; la democràcia de la llibertat és més rica en colors i matisacions; impreferim el seu perill, al de sercions; i preferim el seu perill, al de serció de daltonisme.

Què hi farem! Malgrat la novetat primera, la propaganda semaforística ens ha semblat molt pobra de contingut.

Martí Sunyol i Genís

Les Associacions de Veïns

Present i Futur

Mostrar que les A.A. de V.V. d'ençà que començaren a proliferar a les ciutats, viles i poblets, han tingut una actuació important en molts aspectes de la vida municipal, seria evidenciar quelcom que els fets acrediten prou. Donades les circumstàncies polítiques i el caràcter dels Ajuntaments franquistes, les A.A. de V.V. han estat, per naturalesa, una força d'oposició al sistema polític establert, i les accions dutes a terme i els resultats obtinguts mereixen una valoració positiva en la majoria dels casos.

Ara, però, amb les eleccions del dia 3 d'abril els Ajuntaments tindran una representació que no tenien amb la qual cosa les A.A. de V.V., veuran reduït el seu camp d'acció. No vol dir pas això que

llur existència deixi d'ésser útil a la bona marxa de l'Administració Local. Vol dir només que seran útils des d'una posició diferent. Al nostre entendre, caldrà que el caràcter d'oposició política que fins ara han tingut sigui, en el futur, una acció constant d'ajut i de col·laboració amb els nous Ajuntaments.

Aquest plantejament sembla estar en l'ànim de molta gent que han col·laborat llargament amb les A.A. de V.V. però cal dir també que algú ha dit públicament que en una situació democràtica normal aquesta mena d'associacions no tenen raó d'existir. No ho creiem així. Una Associació de Veïns d'un barri, d'una ciutat, o d'un poblet, pot dur a terme moltes activitats de tipus social i cultural que complementin l'obra que en aquests terrenys

puguin fer els nous Ajuntaments. Cal, però, que la política municipal la deixin ens mans del Consistori elegit democràticament. Governar un municipi des de dos llocs oposats, és només una necessitat en situacions polítiques anormals. D'ara endavant mantenir una tal dualitat d'acció política seria pertorbar, conscientment o inconscient, la bona marxa de l'Administració local.

No es tracta doncs, d'enterrar unes agrupacions de veïns que han fet i poden fer encara moltes coses bones. Es tracta només d'establir l'ordre natural entre dos organismes diferents. Senzillament: «Un lloc per cada cosa i cada cosa al seu lloc».

J. B. M.